

ב] "גחלים עוממות", היכי גרסינן: **אוממות**
או **עוממות**?

אמר רב יצחק בר אבדימי: הרי נאמר
בנבואת יחזקאל על אשור, "ארזים — לא
עממוהו בגן אלהים". והיינו שאפילו
הארזים לא החשיכו את מראהו של אשור.
כלומר, שלא היה ארו אחד בעולם שהיה
נאה ממנו. וכתוב עממהו בעי"ן. וגחלים
עוממות נמי מלשון חושך הם, כאשר הם
הולכין ונכבין.

תו איבעיא להו: הא דתנן לקמן [קנא ב]
"אין מעמצין [עיי"ש בהגה"ה] את המת
בשבת", דהיינו שאין סוגרין את עינו. האם
"מאמצין" תנן או "מעמצין"?

אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:
הרי נאמר "ועוצם עינו מראות ברע"
בעיי"ן [ואע"ג דהכא קדמה המ"ם לעי"ן אין
בכך כלום, ריטב"א].

תנו רבנן: המוציא חלב של בהמה,
שיעורו כדי גמיעה.

המוציא חלב של אשה, ולובן של ביצה,
שיעורו הוא — כדי ליתן אותו במשיפא,
בסם המרפא את העין. שרגילין לשוף,
להמיס את הסם המרפא את העין בחלב
אשה ולובן ביצה, ולכן הוא נקרא "משיפא",
מלשון לשוף.

המוציא קילור, סם המרפא את העין —
כדי לשוף במיב, שמוציא כמות של סם
שמספיקה — לאחר ההמסה במים —
לשים על שתי העינים.

בעי רב אשי: האם שיעור הקילור הוא כדי
שיפה לבר, או כדי אחיזה ושיפה, שיש

להוסיף לשיעור את מה שנדבק מהקילור
באצבעותיו?

ומסקינן: תיקו!

שנינו במשנה: דבש כדי ליתן על הכתית.

תנא: כדי ליתן על פי כתית.

בעי רב אשי: מה היא כונתו של התנא
בברייתא? האם כוונתו לומר דהא דתנן על
כתית היינו אפומא דכולה כתית מה ששם
על כל המכה, לפי שכל המכה קרויה "פה".

או דילמא סגי בדבש ששם אמורשא קמא
דכתית, על החלק עליון של המכה [על
אותו מקום שיוצא בו המורסא, ריטב"א].

ולאפוקי להוציא מקום הודרנא [רושם
הנעשה סביב הנקב, ריטב"א] דלא נכלל
בשיעור נתינת הדבש?

ומסקינן: תיקו!

אמר רב יהודה אמר רב: כל מה שברא
הקב"ה בעולמו — לא ברא דבר אחד
לכטלה.

ברא שבלול — לכתית. שמהשבלול
עושים רפואה לכתית כדמפרש לקמן.

ברא זבוב — לצירעה. מי שעקצו צירעה
כותש זבוב ומניח על העקיצה.

יתוש — לרפואה לנשיכת נחש.

ונחש — לחפפית מין שחין.

ופממית עכביש — כותש אותה ומניחה על
עקיצת עקרב.

שבלול לכתית היכי עביד ליה? [עפ"י
הריטב"א]